

TARINOITA HERRANSAAREN KARTANOSTA 4 ITSEKSEEN LIKKUVA KONE (51)

Kiivettiin enon kanssa navetan vintille. Tuuli vinkui väljien seinäautojen lomasta. Eno eteni ähkien hiljensin tahtia, välistä pysäytinkin, kun enon käynti oli niin vajavaista. Hyvässä kunnossa tuo vielä oli, mutta liekö liian rasvainen maito ja kyltymätön nälkä kohottanut vatsanpeitettä siinä määrin, että henkeä ahdisti.

Vintin tyhjässä hämärässä meitä tapitti perimmäiseen nurkkaan aseteltu silppukone. Eno vilkaisi minuun ja näytti sormellaan, että tuossa tuo on. Nielaisin tyhjää. Kone oli omassa yksinäisyydessään aivan kuin kyyryyn asettautunut elävä olio, valmiina heräämään henkiin ja tekemään ties mitä. Se oli iso kone, kooltaan ei mitenkään vähäinen.

Eno laahusti koneen vierelle. Näytti kuin olisi sen tehnyt hieman varoen. Taputti sitten kädellään maasepän aikoinaan takomaa suojapeltiä ja sanoi, että olethan siinä tällä kertaa aloillasi. Enon aiemmin päivällä kertoma tarina keskiyöllä itsekseen silppuja leikkaavasta ja ympäri pyörivästä molokista hirvitti minua vieläkin.

Vaikka eno näytti, että tule vain lähemmäksi, en tohtinut heti mennä. Vasta hetkisen kuluttua sain itseeni sen verran rakoa, että uskalsin edetä lähemmäksi. Kun olin jo kyynärän päässä, jokin tuulenpuuska lävyytti sellaisen iskun navetan kattopeltiin, että taisin pelästyksestä päästää pienen ulvaisun. Enoa alkoi naurattaa, mutta minä en uskaltanut muuta kuin tuijottaa, kuinka enon selän takana kone näytti kuin liikahtavan. ■

Pekka Vartiainen

STORIES OF HERRANSAARI MANOR 4 THE MACHINE TURN- ING BY ITSELF (51)

Uncle and I climbed up to the cow house loft. The wind whistled through the gappy boards of the walls. Grunting, Uncle proceeded on the narrow ladder, with me tailing. I purposely slowed down, occasionally stopping, as Uncle's progress was so laborious. He was still in good shape, but it could be that the too-fatty milk and his insatiable hunger had built up his belly to the point where he got out of breath.

In the empty half-light of the loft we came eye-to-eye with the shredding machine stowed in the farthest corner. Uncle glanced at me and pointed his finger: there's the thing. I gulped air. In its lofty solitude, the machine was like a crouching living being ready to come alive and do heaven knows what. It was a big machine, in no way insignificant in bulk.

Uncle approached the machine slowly. He seemed to be a little watchful. Then he patted the sheet metal cover, beaten by the country blacksmith back in the day, telling the machine to behave itself on this occasion. I was still terrified by the story, told by Uncle earlier that day, of the beast shredding cattle feed and turning by itself at midnight.

Although Uncle beckoned me to come closer, I daren't go straight away. Only after a while did I pluck up the courage to move nearer. When I had got to a cubit's distance, some gust of wind struck such a loud blow on the tin roof that I probably let out a little yelp of fright. Uncle found it amusing, but all I could do was stare as the machine behind Uncle seemed to stir. ■

Transl. Annira Silver

 <https://urly.fi/1DcP>

 Anu Nuutinen

Kerran kuultiin sydänyöllä Herransaaren kartanon navetan vintiltä silppujen leikkaamista – mentiin katsomaan, mutta mitään ei vintillä näkynyt – usean hengen kierrettävä maasepän tekemä silppukone vain meni vinhasti itseksensä ympäri.

One time, the sound of cattle feed being shredded was heard in the dead of night from the loft of the Herransaari Manor cow house – on checking nothing was seen in the loft – just the shredding machine, made by the country blacksmith and requiring several men to crank it, was turning wildly of its own accord.